

Božje Jagnje

(Jn 1,29-34)

Naslednji dan je zagledal Jezusa, da prihaja k njemu, in je rekel: »Glejte, Božje Jagnje, ki odvzema greh sveta. 30 Ta je tisti, o katerem sem rekel: Za menoj pride mož, ki je pred menoj, kajti bil je prej kakor jaz. 31 In jaz ga nisem poznal, vendar sem zato prišel in krščujem v vodi, da se on razodene Izraelu.« In Janez je izpričal: »Videl sem Duha, ki se je spuščal z neba kakor golob in ostal nad njim. 33 In jaz ga nisem poznal; tisti, ki me je poslal krščevat v vodi, mi je rekel: »Na kogar boš videl prihajati Duha in ostati nad njim, tisti krščuje v Svetem Duhu.« In videl sem in pričujem, da je ta Božji Sin.«

Božje jagnje, ki nas rešuje grehov

Janez Krstnik je navdušen vzkliknil: »Poglejte božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta.« Ta božja moč, ki jo Janez začuti, ga navdaja z novim veseljem in elanom. Kaj je večjega kot to, da prihaja nekdo, ki nas bo rešil greha! To je drža Janeza Krstnika, ki je vedel le malo ali nič o Jezusu. Vse, kar je poznal, je bilo sklepanje iz preroških napovedi. Dva tisoč let za tem vemo o Jezusu in o njegovem delovanju mnogo več kot takrat Janez. Navdušenja pa je mnogo manj ali pa nič. Raje trdimo, da greha ni. Tako tudi Odrešenika ne potrebujemo. Greh sploh ni problem. Težavo nam povzročajo naše materialne skrbi, teh je vedno več, pa čeprav je življenjski standard višji kot kdajkoli. No, materialnih skrbi nas Jezus ne bo rešil. Rešil nas bo greha, če si ga bomo priznali in v Jezusu videli Odrešenika.

Dovolj bo, če si iskreno ogledamo le glavne grehe, ki smo jih elegantno preimenovali. Če si jih spet priznamo, bomo z lahkoto navdušeni nad Odrešenikom. Poglejmo, v kaj nas zavajajo grehi, v čem so problem in kaj nam Jezus prinaša. Napuh smo preimenovali v ambicioznost, lakomnost v podjetnost, nečistost v intimnost, nevoščljivost v konkurenco, požrešnost v apetit, jezo v živčnost, lenobo v pavziranje in utrujenost, hinavščino v diplomacijo. Resnica pa je, da je greh greh, ker nas ubija in dela nesposobne za karkoli dobrega.

Napuh nas žene, da drugega prepričujemo v nekaj, kar nismo in se napihujemo z lažno samopodobo. Sebe in druge zasipamo z manipulacijami in več resnicami. A resnica je, da smo ranjeni in da si tega nočemo priznati. A biti realen in ponižen je mogoče samo, če priznamo, da je nad nami in z nami Bog, ki nas ljubi.

Lakomnost nas žene, da bi praznino, ki je nastala zaradi napuha, ko nismo našli sebe, zapolnili z denarjem, užitki in hitenjem. Drsimo v odvisnosti, iz katere nas navsezadnje lahko reši spet samo priznanje, da naše praznine lahko zapolni le pristna ljubezen in vera v presežne vrednote.

Nečistost je pravzaprav nasprotje od darovanjske ljubezni. Komu naj se podarjam, če sem sam sebi bog. Pravzaprav je prava ljubezen mogoča le, če oba težita k odkrivanju Neskončne ljubezni. Brez darovanjske ljubezni pa ni niti veselja niti navdušenja nad življenjem in delom.

Nevoščljivost razžira naše odnose. Tekmovalnost je zlezla v vse pore našega življenja. Drug drugemu smo grožnja, pravzaprav že prava mora. Bog nas tega lahko rešuje, če v njem odkrivamo izvor naše solidarnosti in enakovrednosti.

Požrešnost načanja naše zdravje. Post nas lahko očiščuje, ne le telesno, ampak tudi duhovno. A zanj moramo imeti višji cilj kot ga dajeta nižja telesna teža in lepši videz.

V jezi si dajemo duška, ker nič ni tako dobro, kot bi po našem mnenju moralo biti. Komu naj izročimo bolečino neuspehov in nasprotovanj, če ni neskončno potrpežljivega Boga? Če je naša molitev k Njemu prava, bo našo bolečino naredil rodovitno za vse odnose.

Lenoba je rezultat brezcilnosti. Če ni višjih ciljev in vere vanje, je vse brez smisla. In če ni smisla, je lenoba najlažja in edina rešitev. Družba pa zanjo poskrbi z ugodjem, ki ga nudi.

Če se v teh glavnih grehah nismo našli, je po mojem mnenju nekaj narobe z nami. Dejstvo je, da je greh del našega življenja, zato potrebujemo Boga. Brez Njega, brez tistega, ki nam postavlja vrednote, ki nas presegajo, je pravzaprav nemogoče preseči človeško zagledanost vase in samozadostnost. Ko se torej zavemo greha, začutimo potrebo po Bogu. Potem pa nam ne bo težko navdušeno ugotoviti z Janezom Krstnikom: »Poglejte božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta.«